

то ся падаше на по-голѣмья братъ. Напротивъ азъ не желаяхъ никакъ царуваніе-то, на кое-то грижитѣ сѣ съвсѣмъ противъ на моя характеръ. Всичко-то мое желаніе бѣше да слисвамъ умове-тѣ съ чюдеса и да омайвамъ духове-тѣ съ творческо-то си пѣніе. Азъ описвахъ и пѣяхъ всякогы свѣтскѣтъ суетность. Злощастіе-то мя доведе най-сѣтнѣ въ отчаяваніе. Тогазъ ся оттеглихъ въ тѣмъ пустынѣ за да търсиѣ, като грѣшенъ, покаяніе. При това колко-то и да съмъ ся отдръпнѣлъ отъ хора сърдце ми всякогы е миляло за родинны. Азъ искахъ да знаиѣ що става въ Прѣславъ, и всичко знаихъ. Съ голѣмъ жялость ся извѣстихъ за убійство-то на тейка ти. Сърдце ми възжела отмъстеніе. Азъ искахъ да си отвърнѣ за пролѣтътъ братовѣ ми крѣвъ на убійцѣ-тѣ Самуила и на бащѣ му; нѣ първо трѣбваше да избавиѣ тебе отъ крѣвнишкы-тѣ имъ рѣцѣ. Сега, любезна братаницо, си избавена : това мя весели. — Ты ще посѣдинишъ при мене, додѣ-то твои-тѣ братя пристигнѣтъ.

Р а й н а.

Мои-тѣ братя! кой знае кога ще си дойдѣтъ тѣ.

Б о л я н з.

Тѣ сѣ въ пѣтъ, Райно. Азъ съмъ гы избавилъ още додѣ-то тейко ви бѣше живъ. Нѣ нѣ-мали сѣ горкы-тѣ честь за да го видѣтъ.